

saadid, mis otsus oli tehtud, et ta lastima üle saatus „areenas“ otsuse pidi andma, oli ta õdd ja päewad ainult selle suure sündmuse ja selle tagajärje pääle mõelnud. Et tal enam mõju, mõimust ja iseloomu kindlust oli, kui sellelgi teisel, kes ial niisugusest loost osa mõtnud, siis oli ta teinud, mis seegi enne teda teha ei olnud julgenud — oli uste saladuse wälja uurinud. Ta teadis, misuguse uste taga tiiger, misuguse taga neiu ootas.

Ta ei teadnud mitte ainult seda, misuguse uste taga neiu wiibis, kes walmis oli hiilgawalt ja punastades wälja astuma, niipea kui uks lahti tehti, ta teadis ka, kes see neiu oli. Ta oli üks kõige ilusamatest ja armsamatest duepreillite seast. Printses ei tundnud teda mitte ainult, ta wihtas teda. Ta oli sagedasti näinud eht wähemalt nägema arwanud, et see ilus neiu tema lastima pääle imestawaid pilkusi oli heitnud, ja mõnikord uskus ta koguni, et neid pilkusi ta tähele panti ja wastatud oldi. Siin ja sääl oli ta neid ka koos rääkima näinud, küll ainult filmapilgu, aga eks saa filmapilgugagi üksteisele palju üteldal — Wähest rääkiswad nad koguni ilmasüüta asjadest — kust mõis printses seda teada? See neiu oli oma filmad üles printsesi lastima poole tõsta julgenud ja sellepärast wihtas printses teda nüüd kõigest südamest.

Kui noormees end ümber keeras ja printsesi poole waatas, puutuswad nende piljud kokku. Mit tarretuid filmi, kui printsesil, ei olnud kellelgi teisel praegu siin terve salga seas. Aga noormees märkas lohe, et printses teadis, misuguse uste taga tiiger, misuguse taga neiu seis. Ta tundis oma armsama loomu ja uskus kindlasti, et see enne ei olnud järele jätnud, kunni uste saladust tundis,

mis muidu kõigil saladuses oli, isegi tuningale. Noore mehe ainus lootus seis selle, et printses selle saladuse wälja uuris, ja kui ta talle nüüd otsa waatas, teadis ta, et printsesil see tõeste oli torida läinud.

Sääl küsis ta rattu ja pönewalt pilgugu: misugune? Kui ta seda waljusti sõnadega oleks küsinud, seegi poleks selgem olnud. Silmapilkugi ei olnud laotada. Rattu kui wäit oli küsimine langenud, niisama rattu pidi wastus tulema.

Printsesi parem käsi puhlas ta ees polstertatud wõre pääl. Ta liigutas kätt rattu paremale poole. Ainult wastust ootaw noormees nägi seda. Kõikide nende filmad wiibiswad ainult all areenas seiswa nooremehe pääl.

Noormees pööras end ümber ja sammus kiiresti läbi tühja ruumi. Sga süda seisis, kõik pidaistwad hinge finni, iga film waltis liikumata ainult alla nooremehe pääle. Ilma et filmapilgu oleks wiititanud, sammus ta paremat kätt seiswa uste juurde ja tegi selle lahti.

Päädasi meie loo juures on nüüd küsimine ja selle wastamine: „Kas tuli säält uuest wälja? Kas neiu wõi tiiger?“

Mida enam selle küsimise üle järele mõtleme, seda raskem on selle pääle wastust leida. See küsimus nõuab inimlise südame uurimist, mis meid kirgede kõige harulise masse labirintisse wiib, kust raske on wäljapääsemise uks leida. Mõtle järele, armas kalendri lugeja, aga mitte nii, nagu oleks selle küsimise otsustamine sinu woli all, waid nii, et palawa wereline, poolmetsslik tuningatütar, selle hinges meeleheitmise leel armutadeduse tulega ühte sulanud, selle otsuse pidi andma. Tema oli armsama laotanud, aga kes pidi ta omale saama?

Kui sagedasti oli ta unes ja ilmsi metsikus ehmatu-